

скитѣ деца наричаха „зайча кръстница“. Черното Ухо я знаеше отлично, самъ отърчаваше при нея и обичаше да стои на колѣнетѣ ѝ. Но той ѝ се отплати съ черна неблагодарностъ. Еднажъ, когато Бонка си бѣ отишла въ кѣщи, Черното Ухо съ свѣткавична бързина се шмугна къмъ вратата около краката ѝ и изчезна. Момичето се разхълца отъ плачъ. Бѣгчо разбра, каква е работата и се затече да го гони. „Щешъ зеръ, колкото можешъ улови вѣтъра въ полето — надсмиваше се надъ кучето Братанъ. Той е по-хитъръ отъ тебъ. А ти, Бонке, не плачи. Нека бѣга, после пакъ ще се върне. Кжде ще се дѣне?“ — „Нашитѣ селски кучета ще го разкъсатъ, дѣдо!“ — „Той си е отишълъ въ селото; упжтилъ се е презъ рѣката при своитѣ. Живъ и здравъ съмъ — ще имъ каже — имамъ си квартира и храна. Ще попришка, ще поиграе и като изгладнѣе, пакъ ще се върне тукъ. А глупавия Бѣгчо тича да го гони. Глупаво куче!“

„Зайчата кръстница“, въпрѣки тия утешения, си отиде дома съ сълзи на очи, па и самъ стариятъ Братанъ малко вѣрваше [на това, що говори. И кучета могатъ да го разкъсатъ по пѣтя, и при домашнитѣ може да му е по-добре. При това и Бѣгчо се върна въ колибата изморенъ, виноватъ, съ отпусната опашка. Мжчно стана на стария Братанъ, когато се свечери. Може би Черното Ухо наистина нѣма да се върне. Бѣгчо легна до самата врата и се заслушваше въ най-малкия шумъ. Той сжщо чакаше. Обикновено Братанъ разговаряше съ кучето, а то мълчеше. Тѣ се разбираха и безъ думи.

Мръкна се. Братанъ работи тая вечеръ по-късно, отколкото другъ пѣтъ. Когато щѣше вече да лѣга да спи, Бѣгчо радостно изквича и се хвърли къмъ вратата. „Ахъ, дяволъ недни, връща се отъ гости!“ И наистина, това бѣ Черното Ухо. Отъ вратата той се